

Anton Novačan:

Ljubljanski feuilleton.

Penatom pri «Kolovratu».

Grad vali na bregu pusto dolgočasje,
sivo mesto spodaj dolga dolga vas je
vse do kalne vode, ki bi reka bila,
da je ni umetna roka ogradila.

Tu je ljudstvo skromno in uboga rado,
vsakemu gospodu klanja se z naslado.

Ker rodijo često in ob slabi hrani
ženske tukaj niso cveti negovani,
hitro gasne njih kipeče mladoletje.

Moški so v buržuje preodeti kmetje.

Tip koleba jim med severom in jugom,
vsem je v licih še *Heimlich Hayn* nostalgija za plugom.

Vse je tu umerjeno in trikrat strogo.

Greha skoro ni, in če, ima nalogo,
da ugladi pot čednosti in morali —
tu so patri duše môž oblikovali.

Hej, lepota, ogenj in svoboda mlada,
cvetje naše vse pod kruto dogmo pada.

Saj ima Ljubljana kloštre in kanale,
parasite črne, velike in male.

Čas pobira dneve kakor težke kamne,
tu življenja slike niso nič omamne.

Bedo vidiš, lačno deco in delávce,
mast ogreva te bankirje pesoglavce.

V megli cinka tramvaj... Baba izklicuje
časopise dnevne... Branjevka vzdihuje
za škofijo: «Jezus!» — in orehe tare,
trudno brenka zvon s predmestne fare.

Narod ta je zgrešil davno svojo zvezdo,
héroj tihi zgradil je kolibri-gnezdo.

Od nekdanj mu dobro je srcé ostalo
in pa bujne domišljije — nekaj malo.

Tuj postopam po Ljubljani, ogle brijem,
rogam se sam sebi in da čas ubijem,
krenem v krčmo h «Kolovratu» — ker penati
tega mesta so edino literati.